

STRANGER THINGS

Před Demogorgonem . . .

před přízraky z Druhé strany . . .

mělo zlo lidskou tvář.

TEMNÝ EXPERIMENT

GWENDA BOND

**STRANGER
THINGS**

TEMNÝ EXPERIMENT

Copyright © 2019 by Netflix CPX, LLC and Netflix CPX International, B.V
This translation published by arrangement with Del Rey,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Vrbová, 2019
Cover © Tony Mauro, Scott Biel, 2019
© DOBROVSKÝ, s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-366-4 (pdf)

STRANGER THINGS

TEMNÝ EXPERIMENT

G W E N D A B O N D

F O B O S

Všem báječným mámám,
které člověku dodávají síly – zvláště té mojí.

PROLOG

ČERVENEC 1969 **Státní laboratoř v Hawkinsu** **Hawkins, Indiana**

Po rovné indianské silnici přijížděl muž v naleštěném černém autě, a když se přiblížil k drátěné bráně s cedulí ZÁKAZ VSTUPU, přibrzdil. Strážný letmo nakoukl dovnitř, zkontroloval poznávací značku a muži pokynul, aby jel dál.

V laboratoři ho zjevně očekávali. Možná dokonce splnili jeho pokyny a požadavky ohledně nového působiště, které poslal s předstihem.

Když dojel k další strážnici, sroloval okénko a předložil bezpečnostní službě své doklady. Voják studoval jeho povolení, ani se mu nepodíval do očí. Lidé to dělali často.

To on si nových lidí všímal vždycky, tedy alespoň při prvním setkání – rychlostí blesku si o nich udělal úsudek a zařadil si je: pohlaví, výška, váha, etnická příslušnost, odhad inteligence a nakonec, to bylo nejdůležitější, odhad potenciálu. Co se týče posledního parametru, byla většina lidí spíš nezajímavá. On se však nevzdával. Pozorování a odhadování bylo jeho druhou přirozeností a zásadní součástí jeho práce.

Většina lidí ho ničím nezaujala, ale zato ti, kteří ho zaujali... Právě kvůli nim byl zde.

Tohohle vojáka odhadl docela jednoduše: muž, 170 cm, 80 kg, běloch, průměrná inteligence, potenciál... akorát takový, aby seděl v budce, kontroloval doklady a u pasu měl zbraň, kterou pravděpodobně v životě nepoužije.

„Vítejte, pane Martine Brennere,“ řekl konečně voják a těkal očima mezi mužem a plastovou kartičkou.

Brennerova legitimace uváděla některé informace, o něž by stál, kdyby hodnotil sám sebe: muž, 185 cm, 80 kg, běloch. A zbytek: IQ v pásmu geniality, potenciál... neomezený.

„Řekli nám, že vás máme očekávat,“ dodal voják.

„Doktore Brennere,“ opravil Brenner strážného, ale jen mírně.

Voják přimhouřil oči. Pořád se na Brennera nepodíval přímo, místo toho se mu pohled stočil na zadní sedadlo, kde spal u dveří schoulený pětiletý subjekt Osm. Holčička měla pod bradou ruce sevřené v pěst. Brenner chtěl na její převoz do nového zařízení raději dohlédnout sám.

„Ano, *doktore* Brennere,“ řekl strážný. „Kdo je ta dívka? Vaše dcera?“

V hlase mu zazněla pochybnost. Osmička měla na rozdíl od Brennerovy mléčně bledé kůže pokožku tmavě hnědou, což – jak by Brenner mohl vojákovi vysvětlit – ještě nemusí vůbec nic znamenat. Strážnému však do toho jednak nic nebylo a jednak byly jeho pochyby opodstatněné. Brenner nebyl ničí otec. Zato však byl otcovský typ.

Ale už toho bylo dost.

„Jistě už na mě uvnitř čekají.“ Brenner si muže ještě jednou důkladně prohlédl. Voják, který se vrátil z předešlé války. Z války, kterou už vyhráli. Na rozdíl od Vietnamu. Na rozdíl od nervózního přetahování se Sověty. Do války o budoucnost už se však zapojili, nicméně tenhle muž o tom nemá ani tušení.

Brenner zachoval přátelský tón. „Až dorazí ostatní subjekty, být vámi bych se na nic nevyptával. Důvěrné informace.“

Voják zaťal zuby, ale výtku přešel. Ohlédl se k rozlehlé několikaposchoďové budově za sebou. „Ano, čekají vás. Zaparkujte kdekoli.“

Další zbytečná poznámka. Brenner se znovu rozjel.

Výstavbu a základní údržbu tohoto zařízení zaplatily nezájímavé orgány federálního byrokratického aparátu, zato o jeho přizpůsobení Brennerovým požadavkům se postaraly tajnější vládní složky. Koneckonců pokud má být výzkum tajný, nelze ho veřejně vystavovat. Úřad chápal, že velikých cílů nejde vždycky dosáhnout standardními operačními postupy. Rusové dost možná mají podobné, vládou schválené laboratoře a jsou ochotni umlčet každý opoziční hlas. Komunističtí vědci právě v této chvíli kdesi provádějí stejné experimenty jako ty, pro jejichž účely byla postavena tahle hnědá budova s pěti nadzemními a několika podzemními patry. Pokaždé, když na tuhle skutečnost zaměstnanci zapomenu nebo budou mít moc otázek, Brenner jim ji připomene. Tak si jeho výzkum udrží status nejvyšší důležitosti.

Osmička se nevzbudila, ani když vystoupil z auta a přešel k jejím dveřím. Pomalu je otevřel a holčičku přidržel, aby nevypadla na parkoviště. Pro jistotu jí dal na cestu sedativa. Byla příliš cenným majetkem, než aby ji svěřil někomu jinému. Schopnosti ostatních subjektů byly dosud... neuspokojivé.

„Osmičko.“ Skrčil se a jemně jí zatřásl ramenem.

Holčička zavrtěla hlavou a oči měla stále zavřené. „Kali,“ zamumlala.

Její pravé jméno. Trvala na něm. Většinou jí nevyhověl, ale dnešek byl výjimkou.

„Kali, vzbud' se,“ řekl. „Jsi doma.“

Zamrkala a v očích jí zajiskřilo. Nechápala to.

„Tohle je tvůj *nový* domov.“

Jiskra pohasla.

„Bude se ti tu líbit.“ Pomohl jí posadit se a přiměl ji vystoupit. Podal jí ruku. „Tatka teď potřebuje, abys šla jako velká holka, a pak si můžeš jít zase lehnout.“

Konečně natáhla ruku a vsunula mu ji do dlaně.

Cestou k hlavnímu vchodu Brenner nasadil svůj nejprívětivější úsměv. Předpokládal, že ho uvítá pouze současný řídící pracovník, čekala tu však na něj dlouhá řada mužů v laboratorních pláštích a jedna žena. Pravděpodobně členové jeho pracovní skupiny. Ze všech vyzařovala roztřesená nervozita.

Předstoupil opálený muž s vrásčitou tváří – známka přílišného pobytu venku – a napřáhl ruku. Pohlédl na Osmičku a pak zpátky na Brennera. Brýle s obroučkou měl ušmudlané. „Doktore Brennere, jsem doktor Richard Moses, vedoucí výzkumník. Všichni jsme nadšení, že vás tu máme, někoho vašeho formátu... Chtěli jsme, abyste hned zkraje poznal celý tým. A tohle musí být...“

„Já jsem Kali,“ řekla holčička mátožně.

„Velmi ospalá mladá dáma, která by ráda viděla svůj nový pokoj.“ Dr. Brenner prošel kolem mužovy napřážené pravice. „Žádal jsem přece o jednu místnost v ústraní. A pak bych se rád setkal se subjekty, které jste nabrali.“

Brenner se rozhlédl po hale a zamířil i s Osmičkou ke dveřím, které vypadaly nejzabezpečeněji. Za jeho zády se na dlouhou chvíli rozhostilo ticho. Úsměv na jeho tváři by se nyní dal málem považovat za upřímný, ale vzápětí zmizel.

Dr. Moses se špinavými brýlemi ho udýchaně dohnal a v patách mu pospíchali ostatní. Moses se vrhl k interkomu, zabzučel a udal své jméno.

Mezi ostatními doktory a laboranty, kteří ho doprovázeli, to neklidně zašumělo.

„Subjekty pochopitelně nejsou připraveny,“ řekl dr. Moses a dvojité dveře se otevřely. Neustále pokukoval po Kali, která se rozhlížela po novém prostředí a působila čím dál ostražitěji. Nejvyšší čas ji ubytovat.

Hned za dveřmi stáli jako pravítka dva ozbrojení vojáci; příznivá známka toho, že aspoň bezpečnost tu nepodcenili. Zkontrolovali průkazku dr. Mosese a ten jim gestem ruky naznačil, aby dr. Brennera nechali být. „Ještě nemá legiti-maci,“ vysvětlil.

Muži učinili pohyb, jako by se chtěli dr. Mosesovi postavit, čímž si u Brennera vysloužili další body. „Až tudy půjdu příště, budu ji mít,“ řekl. „A dostanete také kopie dokumentů nového subjektu.“ Nenápadně pokynul směrem k Osmičce.

Voják kývl a celá skupina prošla.

„O setkání s novými subjekty hned po příjezdu jsem vý-slovně žádal,“ řekl dr. Brenner. „Nemělo by to tedy být žádné překvapení.“

„Mysleli jsme, že budete pouze pozorovat,“ řekl dr. Moses. „Nastavíme nějaké parametry? Abychom je připravili na vaši návštěvu? Mohlo by to narušit probíhající výzkum. Některé subjekty jsou pod vlivem psychedelik paranoidní.“

Dr. Brenner zvedl volnou ruku. „Nic takového není třeba, jinak bych vám to oznámil. Kudy teď?“

Ze stropu dlouhé chodby visely lampy vyzařující přízrač-ný tlumený svit, typický pro tenhle ponurý svět vědeckých objevů. Dr. Brenner poprvé od příjezdu pocítil, že by tu mohl být doma.

„Tudy,“ řekl dr. Moses. Pak ve skupině zaměstnanců vyhledal jedinou ženu a požádal ji: „Doktorko Parksová, mohla byste zařídit, aby zřízení donesli holčičce něco k jídlu?“

Při pomýšlení, že jí přidělili ženskou práci, doktorka stiskla rty, nicméně přikývla.

K Brennerově úlevě zůstávala Osmička zticha a zanedlouho dorazili do malé místnosti s dětskou palandou a stolkem na kreslení.

Palandu si Brenner vyžádal proto, aby Osmičce dokázal, že jí skutečně hledá vhodného společníka.

Okamžitě si jí všimla. „Ta je pro kamaráda?“

„Dřív nebo později ano,“ odpověděl. „Někdo ti přinese něco k jídlu. Zvládneš tu počkat sama?“

Přikývla. Neposednost způsobená vzrušením z příjezdu z ní vyprchávala – dal jí přece jen silnou dávku sedativ – a teď sklesla na kraj postele.

Dr. Brenner se otočil k odchodu a div nevrazil do zřízence a jediné ženy týmu. Dr. Moses povytáhl obočí. „Zvládne to tu sama?“ zeptal se.

„Prozatím ano,“ odpověděl dr. Brenner. Pak se obrátil ke zřízenci: „Vím, že vypadá jako pouhé dítě, ale i tak dodržujte bezpečnostní předpisy. Byl byste překvapen.“

Zřízenec sebou nejistě zavrtěl, nic na to však neřekl.

„Vezměte mě do první vyšetřovny,“ řekl dr. Brenner. „Všichni ostatní můžou počkat u svých subjektů, není třeba je nijak připravovat.“

Zbytek týmu zjevně vyčkával na potvrzení dr. Mosese, který nakonec útrpně pokrčil rameny. „Dělejte, jak dr. Brenner říká.“

Rozešli se. Už teď se učili.

V první místnosti se nacházel subjekt, který konceptu nevyhovoval kvůli vrozené vadě nohy. Měl vymletý pohled člověka, který únik ze světa řeší marihuanou. V každém směru průměrný.

„Přejete si, abychom dalšímu pacientovi podali dávku?“ zeptal se dr. Moses. Zjevně vůbec nerozuměl Brennerovým metodám.

„Až budu něco potřebovat, řeknu si o to.“

Dr. Moses přikývl a vzápětí spolu prošli pět dalších místností. Bylo to přesně tak, jak Brenner předpokládal. Dvě ženy, ani jedna ničím výjimečná. Tři další muži, zcela nezájímaví. Snad jen tou svou bezvýrazností.

„Nyní svolajte všechny k poradě,“ řekl dr. Brenner.

Dr. Moses na něj naposledy nervózně pohlédl a pak ho nechal o samotě v zasedacím sále. Zanedlouho se tu sešla celá skupina z dřívějšího a rozesadila se kolem stolu. Dva muži se pokoušeli vést neformální rozhovor, aby to vypadalo, že dnešní události nejsou nijak neobvyklé. Dr. Moses na ně sykl.

„Už jsme tu všichni,“ oznámil.

Dr. Brenner si svůj personál prohlédl důkladněji. Bude s nimi ještě dost práce, nicméně v jejich tichém, pozorném vyčkávání spatřoval potenciál. Bázeň a autorita jdou ruku v ruce.

„Všechny subjekty, s nimiž jsem se dnes dopoledne setkal, můžete propustit.“ Mávl rukou. „Zaplaťte jim, co jste jim slíbili, a dohlédněte na to, aby nezapomněli na dohodu o mlčenlivosti.“

Přítomní informaci chvíli zpracovávali. Jeden z mužů, kteří si prve povídali, zvedl ruku. „Doktore?“

„Ano?“

„Jmenuji se Chad a jsem tu nový, ale... proč? Jak budeme pokračovat v experimentu?“

„Otázka ‚proč‘ odjakživa posouvá vědu kupředu,“ řekl dr. Brenner. Nováček Chad přikývl a Brenner pokračoval: „Nicméně člověk by měl být opatrný, když ji klade nadřazeným. Ale odpovím vám. Je důležité, abychom všichni pochopili, co tu vlastně děláme. Má někdo nějaký tip?“

Jeho jednání s Chadem všechny odradilo. Na okamžik měl pocit, že se ozve ta žena, ale jen založila ruce na prsou.

„Dobře,“ řekl. „Nemám rád tipování. Jsme tu proto, abychom posunuli hranice lidských možností. Nechci tu žádné

lidské *Mus musculus*. Od těch se žádných mimořádných výsledků nedočkáme.“ Rozhlédl se po místnosti. Nikdo ani nedutal. „Určitě jste už o podobných nezdarech slyšeli i z jiných míst. Jsem tu zkrátka kvůli vašim chabým výsledkům. Značná část rozpačitých závěrů je způsobena nevhodnými subjekty. Myšlenka, že odpovědi získáme od vězňů nebo chovanců ústavů pro choromyslné, je úplně scestná. O nic lepší však nejsou ani zhulenci a ti, kteří se chtějí vyhnout odvodu. Nechávám sem přeložit několik dalších mladých subjektů určených pro příbuzný program, ale rád bych měl k dispozici věkově různorodou skupinu. Je velice pravděpodobné, že klíč k potřebným tajemstvím nám poskytne kombinace chemických psychedelik a správného stimulu. Představte si ten přínos pro výzvědné služby, kdybychom dokázali přimět nepřátele vypovídat, kdybychom je dokázali ovlivnit a ovládat... Bez správných lidí však výsledků nedosáhneme, tečka. Zmanipulovat slabou mysl není žádné umění. Potřebujeme subjekty s potenciálem.“

„Ale... kde je vezmeme?“ zeptal se Chad.

Brenner si v duchu udělal poznámku, aby ho do konce dne vyhodil. Předklonil se. „Dám dohromady nový výběrový manuál, na spřízněných univerzitách vytipujeme nejlepší kandidáty a já z nich pak osobně vyberu subjekty určené k další spolupráci. Brzy vám tu začne skutečná dřina.“

Nikdo nic nenamítal. Ano, učí se.

KAPITOLA PRVNÍ

ZA POKUS NIC NEDÁŠ

ČERVENEC 1969
Bloomington, Indiana

1.

Terry otevřela síťové dveře, a když se z bytu vyvalila voňavá kouřová clona, rychle zamrkala. Její červenorůžová číšnická uniforma s bílou zástěrou už zanedlouho nebude cítit smaženým tukem a rozlitou kávou z bistra, ale trávou. V duchu si na zítřejší seznam povinností přidala praní. Ještě že přes léto nemají moc domácích úkolů.

„Konečně jsi tu, zlato!“ zamával na ni Andrew a podal jointa člověku vedle sebe. Za tak srdečné uvítání si vysloužil úsměv. Rozcuchané hnědé vlasy mu povyroستly a teď mu rámovaly tváře jako dvě závorky. Líbilo se jí to. Dodávalo mu to tak trochu nebezpečný vzhled.

„Prošvihla jsem něco?“ zeptala se Terry a začala si razit cestu davem lidí. Ti, kteří ji znali, ji pozdravili. Její sestra Becky seděla ve sklápěcím křesle a byla přilepená na 19palcovou černobílou televizi, kterou Andrewův kamarád Dave dostal od táty, protože ten si u příležitosti téhle významné události pořídil novou barevnou. Odpoledne přistálo Apollo 11 na Měsíci.

„To myslíš vážně?“ zařval Dave. Do nadšeného brebentění televizního hlasatele Waltera Cronkita se totiž z gramofonu linula hudba, píseň „Bad Moon Rising“ od CCR. „Prošvihla jsi všechno! Naši chlapi už jsou na povrchu Měsíce několik hodin! Kde jsi byla?“

„Pracovala,“ odpověděl Andrew a stáhl si Terry na klín. Uhladil jí špinavě blondaté vlasy a přitiskl jí rty na tvář. „Pořád jen pracuje.“

„Některým z nás rodiče neposílají kapesné,“ řekla. Andrewovi a Daveovi rodiče peníze posílali, a proto bydleli namísto kolejí v tomhle hezkém bytě.

Becky jí dala očima za pravdu a zase se obrátila k televizi.

Terry zlehka políbila Andrewa na krk. Souhlasně zamručel.

Připotácela se Terryina spolubydlící Stacey, která už v sobě očividně měla několik piv a jointů. Kudrnaté černé vlasy měla sepjaté v polorozpadlém culíku, košili vykasanou a v podpaží úplně propocenou. Měla ten den volno a zjevně si to užívala.

„Musíme něco udělat s tou tvojí strízlivostí,“ prohlásila a ukázala na Terry.

„Ta holka má pravdu.“ Dave zkusil poslat zpátky jointa.

Stacey ho však zabavila a mocně si potáhla. „Dej jí pivo. Terry trávu nekouří.“

Než se Dave zmohl na odpor, Andrew dodal: „Je z toho paranoidní.“

To byla téměř pravda. Terryina první zkušenost s trávou by se dala popsat jako učebnicový příklad nepříjemného zážitku. Všichni ostatní to nazývali halucinací, ale ona dodnes věřila, že opravdu viděla ducha... nebo něco podobného.

Terry však neměla ráda, když za ní rozhodovali ostatní.

„Tohle je zvláštní situace. Přistání na Měsíci... a tak vůbec.“ Natáhla se, vyškubla Stacey jointa z ruky, rychle si šlukla (podařilo se jí nezakašlat) a podala ho zpátky.

„Jdu si pro pivo,“ řekla, vyskočila a zamířila do kuchyně. Uprostřed stála na podlaze bedna s ubývajícími zásobami piva a ledu. Vytáhla si plechovku piva Schlitz a cestou do obýváku si s ní chladila tváře. Letní vedro ještě násobila tlačení lidí v bytě, což malá klimatizace nedokázala utáhnout.

Když se vrátila ke gauči, byla Stacey zrovna uprostřed vyprávění.

Terry se znovu posadila Andrewovi na klín a zaposlouchala se.

Stacey kolem sebe šermovala rukama. „A tenhle chlápek, tahle laboratorní krysa mi dala patnáct babek...“

„Patnáct dolarů?“ To upoutalo Terryinu pozornost. „Za co?“

„Za ten psychopokus, ke kterému jsem se upsala,“ odpověděla Stacey a sesunula se na podlahu čelem k Terry. „Já vím. Zní to skvěle, jenže...“ Odmlčela se a pokrčila rameny.

„Jenže co?“ Terry se předklonila, konečně si otevřela pivo a napila se. Andrew ji objal kolem pasu, aby nespadla.

„Pak to začalo být divné,“ pokračovala Stacey. Chtěla si rukou uhladit culík, ale omylem si ho místo toho rozpustila úplně. V mihotavém světle černobílé televize najednou její tvář s rozevlátými kudrnatými vlasy vypadala strašidelně. „Odvedl mě do nějaké temné místnosti s pojízdným lehátkem a řekl mi, abych si lehla.“

„Ajaj, asi už vím, za co bylo těch patnáct babek,“ řekl Dave.

Stacey i Terry po něm střelily pohledem, ale Andrew se rozesmál. Kluci jsou zkrátka kluci, vždycky si připadají děsně zábavní.

„Pokračuj,“ pobídla ji Terry a zvedla oči v sloup. „Co bylo pak?“

„Změřil mi životní funkce, pulz, poslechl si srdce a všechno si to zapisoval do velkého sešitu. A pak...“ Stacey zavrtěla hlavou. „Bude to znít šíleně, ale píchl mi nějakou injekci

a pod jazykem mi nechal rozpustit papírek s něčím. Po nějaké chvíli se mě začal vyptávat na všelijaké divné otázky...”

„Na jaké otázky?“ Terry vyprávění silně zaujalo. Proč by proboha Stacey někdo za tohle dával patnáct dolarů? A v *laborce*?

„To si nepamatuju. Víím jen, že jsem na ně odpovídala, ale mám to celé v mlze. Ať už mi dal cokoli, bylo to jako dostat ránu do palice nejhorším tripem na světě. Potom jsem se vůbec necítila dobře.“

„A to se stalo v pátek?“ zeptala se Terry. „Proč jsi něco neřekla dřív?“

Stacey se obrátila na Waltera Cronkita a pak zase zpátky. „Trvalo mi den dva, než jsem to vůbec pobrala.“ Pokrčila rameny. „Už se tam nevrátím.“

„Moment.“ Andrew protlačil hlavu k Terry a opřel se jí o rameno. „Oni chtěli, aby ses vrátila?“

„Patnáct babek za sezení,“ odpověděla. „Ale ani ty prachy za to nestojí.“

„Řekli ti, jaký to má smysl?“ zeptala se Terry.

„Neřekli,“ odpověděla Stacey. „A teď už se to nikdy nedozvím.“

Andrew zjevně nevěřil svým uším. „Já do toho jdu – za ty prachy si klidně špatného tripa dám. Vždyť to je měsíční nájem! Brnkačka.“

Stacey se na něj zašklebila. „Nájem ti platí rodiče, a navíc chtějí jen ženy.“

„Vždyť vám povídám, za co těch patnáct babek je,“ řekl Dave.

Stacey popadla polštář a hodila ho po něm. Uhnul.

„Já tam půjdu,“ řekla Terry.

„No nazdar,“ prohlásil Andrew. „Holka, která změní svět, se hlásí do služby.“

„Jsem prostě zvědavá,“ odsekla Terry a zašklebila se na něj. „A vůbec, tak to není.“

Tenhle popisek pod fotkou v ročence ji nejspíš bude pronásledovat nadosmrti... Stejně jako pověst člověka, který má ke všemu milion otázek. Táta ji však vždycky učil, že má být ve střehu – a ona přece nepropásne příležitost podílet se na něčem, co má smysl. Už bylo dostatečně frustrující žít tak daleko od San Francisca a univerzity v Berkeley, kde se odehrávala veškerá kulturní zemětřesení... Kde bylo zpochybňování válečné politiky vlády každodenní součástí života, ne jako tady, kde se na vás za podobné názory všichni dívali jako na podivína, i když s vámi tajně souhlasili.

Co na tom, že žádná z jejích otázek zatím nikam nevedla? Možná to tentokrát bude jiné. Kromě toho si vydělá patnáct dolarů navíc. Proti takové odměně nemůže nic namítat ani Becky.

„Cože?“ Stacey zamrkala.

Terry už se rozhodla. „Zúčastním se toho experimentu místo tebe... Teda pokud opravdu nechceš jít.“

„To fakt nechci,“ řekla Stacey a pokrčila rameny. „Jestli máš ale pocit, že jsi paranoidní z trávy...“

„To je mi jedno. Ty peníze se budou hodit. Proto do toho taky jdu.“ To byla lež, no a co. Becky na ni souhlasně kývla, přesně jak Terry tušila.

Vtom Dave zahulákal: „Buďte všichni zticha! Vypněte hudbu! Něco se děje!“

Když hudba utichla, Andrew Terry pošeptal do ucha: „Vážně chceš jít za tím chlápkem z laboratoře? Víím, že na všechno potřebuješ znát odpovědi, ale...“

„Jen závidíš, protože sám jít nemůžeš,“ řekla, zvedla ke rtům plechovku a dala si další lok pivního patoku.

„Svatá pravda, zlato, svatá pravda,“ odpověděl.

Někdo dal televizi víc nahlas a všichni teď sledovali Neila Armstronga, jak se vynořil z modulu a nejistými kroky slézal po žebříku.

Dave se ohlédl přes rameno. „Dokážeme vyslat člověka na Měsíc, ale nedokážeme najít způsob, jak se stáhnout z Vietnamu.“

„To je fakt,“ přitakal Andrew.

Pokojem se neslo souhlasné mumlání, dokud ho Dave neumlčel – navzdory tomu, že jako první promluvil sám.

Na obrazovce se chvíli nic nedělo a pak Armstrong řekl: „OK, teď opouštím modul.“

Všichni zatajili dech. V pokoji se rozhostilo ticho, jaké údajně panuje ve vesmíru, kde neexistuje zvuk. V tichu však bylo cítit napjaté očekávání.

A pak to udělal. Astronaut v naducaném obleku, který ho měl chránit před atmosférou a bakteriemi z jiného světa, vstoupil na krásný a pustý povrch Měsíce. Armstrong znovu promluvil. „Je to malý krok pro člověka, velký skok pro lidstvo.“

Dave začal poskakovat na místě a celý pokoj propukl v jasot. Andrew objal Terry a roztočil ji dokola, stržen slavnostností a zázračností chvíle. Walter Cronkite vypadal, že má blízko k slzám, a Terry taky. Oči ji pálily.

Pak se trochu uklidnili a sledovali, jak astronauti instalují americkou vlajku a plavně poskakují po povrchu nebeského tělesa putujícího noční oblohou, kam je dopravil fascinující stroj postavený člověkem. Přeletěli oblohu. Přežili to a teď krácejí po Měsíci.

Zažít něco takového opravdu stálo za to. Je odteď vůbec něco nemožné?

Terry si dala další pivo a představovala si Staceyinu laboratorní krysu.

2.

Do psychologického pavilonu Terry během studia ještě nikdy nezavítala. Byl zastrčený v zadním koutě kampusu: měl tři patra a částečně ho skrývaly stromy, jejichž větve se zrcadlily v oknech. Koruny se vlnily proti šedému nebi, které věstilo déšť.

Před budovou stál podél chodníku zaparkovaný nablýskaný mercedes a dvě černé dodávky – přestože na parkovišti byla teď přes léto, kdy v kampusu pobývalo méně studentů, spousta volného místa.

Dodávky jako dělané pro vraždu, pomyslela si Terry. To je tedy ironie. Možná skutečně jsem něčemu na stopě.

Když to důkladněji promyslela, připadala jí náhle představa, že by se tu měl odehrávat nějaký důležitý experiment... spíš nepravděpodobná. Přesto se však dostavila. Když se Stacey vyptávala, co by měla vědět, spolubydlící jí sdělila, že stačí, když se ohlásí v jedné místnosti v prvním patře. S Terry se rozloučila uklidňujícími slovy: „Tak snad to přežiješ ve zdraví.“

Terry otevřela prosklené dveře a okamžitě narazila na ženu v laboratorním plášti a s clipboardem, která čekala v hale. Měla hnědé kudrnaté vlasy, vysoké čelo a seriózní vzezření.

„Tahle budova je dnes uzavřena,“ prohlásila. „Pokud tedy nejste na seznamu.“

Byla to lékařka, nebo studentka doktorského studia? Terry se s ženou lékařkou ještě nikdy nesetkala, ale věděla, že existují.

„Na seznamu?“ zeptala se Terry.

Vtom dovnitř vtrhl někdo další a vrazil přímo do Terry, až ji málem srazil k zemi. Terry se narovnala, ohlédla se přes rameno a spatřila dívku v kombinéze – přesněji řečeno

v *umaštěné* kombinéze – která se při pohledu na Terryin zkoumavý výraz zašklebila.

„Promiň,“ pokrčila dívka rameny. „Myslela jsem, že jdu pozdě.“

„Nic se nestalo.“ Terry si nemohla pomoci a úsměv dívky oplatila. Nemohly se vzájemně víc lišit. Terry na sobě měla úhlednou sukni a halenku a vlasy si den předtím zapletla, takže jí teď splývaly po ramenou v mírných vlnách. Dívka v montérkách měla špínu i za nehty, vlasy si maximálně tak přejela hřebenem a tváře měla samou pihu. Zkrátka klučičí typ. Ještě před pár lety by ji v kalhotách ani nepustili do kampusu.

„Jména,“ řekla žena a vytáhla tužku. „Musím si ověřit, že jste tu správně.“

„Alice Johnsonová,“ řekla dívka a stoupla si před Terry. „Nejsem zdejší student. Jsem z města.“

Žena přikývla. „Ano, mám vás tu.“

To bylo překvapivé. Terry na seznamu určitě nebyla. A pokud věděla, Stacey taky ne.

Žena i Alice však na Terry upřeně zíraly a ona si náhle uvědomila, že by své oprávnění také měla něčím doložit. „A vy jste?“ vyzvala ji žena.

„Stacey Sullivanová,“ zalhala Terry a uvažovala, jestli není na špatném místě.

Žena mrkla do seznamu a zase vzhlédla. Terry zrychlil pulz.

„Aha, tady jste,“ řekla nakonec a Terry si odškrtnula. „Výborně. Vy už jste tu byla, že ano? Jděte do třetího patra a tam se ohlaste u kolegů.“

„Co to všechno znamená?“ zaváhala Terry. „Tohle si z minula nepamatuju.“

„Nový náborový postup,“ odvětila žena. „Nahoře vám všechno vysvětlí.“

Vydaly se tedy dál a Alice prohlásila: „To je dobře, protože já jsem tu poprvé.“

Terry se musela přemáhat, aby se Alice nezačala vyptávat, jestli o projektu neví něco víc. Ubránila se jen tak tak. Zastavila se u dveří na schodiště. „Nechceš jít pěšky? Výtahy bývají v těchhle starých domech příšerně pomalé.“

„Ne!“ odmítla Alice rázně. „Hrozně ráda jezdím výtahem.“

„Aha, tak dobře,“ řekla Terry. Co jiného také mohla říct?

Alice se úlevně usmála. Popošly k výtahu a pak čekaly a čekaly, než přijela kabina a neochotně, centimetr po centimetru se otevřely dveře.

„Tohle je teda *opravdu* starý kousek,“ řekla Alice, pohladila kovový okraj a s obdivem a nadšením nastoupila. Alice byla zvláštní patron. Nebylo se čemu divit, že se objevila na psychologickém experimentu. Ale Terry se líbila.

„Říkalas, že jsi z města?“ zeptala se Terry. „Já jsem vyrostla asi hodinu odsud, v Larrabee.“

„Moje rodina je místní,“ řekla Alice. „Pracuju u strejdy v autodílně. Specializuje se na těžké pracovní stroje.“

„Ráda bych rozuměla strojům,“ řekla Terry.

Alice pokrčila rameny. „Vždyť tvoje tělo je taky stroj. Jenom jiný druh.“

Když myslíš.

„Takže žádné srdce?“ pozlobila ji trochu Terry.

„Ale samozřejmě, srdce je pumpa, která nás udržuje v chodu,“ opáčila Alice.

Dveře ve třetím patře si při otevírání daly stejně načas jako dole.

Alice se zastavila. „Se správnými součástkami bych to opravila. Není rozbitý, jen už ztratil něco ze své původní velkoleposti.“

To Terry naučí posuzovat lidi podle umaštěnosti kombinézy. *Původní velkolepost univerzitního výtahu.*

„Na to snad nedojde,“ řekla.

Alice se na ni ušklíbla. „Snad.“

„Takže tys říkala, žeš tu ještě nebyla?“ vyhrkla Terry.

„Ne,“ odpověděla Alice. „Můj strejda viděl minulý týden v novinách inzerát, že hledají ženy vysokoškolského věku s neobyčejnými dovednostmi. Odpověděla jsem. A pak jsem dostala dopis, že se mám dostavit sem.“

Ta žena říkala něco o novém náborovém postupu. Jak má Terry řízením projít? Co se myslí „neobyčejnými dovednostmi“?

Než vystoupily z výtahu, Alice ho ještě jednou něžně poplácala a vyšly na nudnou chodbu lemovanou dveřmi a letáky propagujícími různé pokusy. Otevřené byly jediné dveře, a tak Terry usoudila, že to budou ty pravé. Dveře byly dostatečně široké, aby jimi dívky prošly vedle sebe, což bylo dobře, protože Alice odmítala jít vepředu i vzadu. Jako zatím všechno kolem Alice, i tohle bylo kouzelné.

Uvnitř čekal další člověk v laboratorním plášti, tentokrát muž s účesem televizního hlasatele a brýlemi s tlustými obroučkami. Každé podal štos papírů a tužku. „Prohlášení,“ řekl. „Než si vás zavolají, vyplňte to.“

Děkujeme za zdvořilé přijetí, chlape.

Pokynul k improvizované čekárně, kam nastěhovali židle. Sedělo tam šest dalších dívek ve vysokoškolském věku (Alice byla důkazem, že ne všechny musely studovat) a jeden podobně starý mladík s dlouhými hnědými vlasy, ježíšovskými vousy a kalhotami do zvonu. Terry s Alicí se musely rozdělit, protože jediná dvě volná místa byla naproti sobě.

Alice si sedla vedle černošské dívky, která si četla ve velké učebnici. V porovnání s ní Terry působila humpolácky, a co teprve Alice. Dívka na sobě měla fialový prošívaný kostýmek podle poslední módy. Skromný, ale moderní.

„Ty jsi taky z města?“ zeptala se jí Alice.

Mladá žena k Alici obrátila pěknou zadumanou tvář rámovanou kudrnatými vlasy. „Vyrosla jsem tu,“ odpověděla. „Gloria Flowersová.“

„Ta...“ řekla Alice.

„Ano,“ přitakala Gloria, „*ta* Flowersová.“

Alice vykulila oči a hlasitě zašeptala na Terry. „Její rodina má obří obchod a květinářství. Květinářství Flowers.“

„Sedím vedle tebe,“ poznamenala Gloria a dodala: „A je to květinářství a dárkový obchod.“

„Takys našla ten inzerát v novinách?“ zeptala se Alice.

„Ne,“ odpověděla Gloria. „Studuju tu. Biologii.“

„Nemyslela jsem to špatně,“ řekla Alice a tváře jí zrudověly. „Fakt, mluvím rychleji, než přemýšlím.“

„Mělas ji slyšet, když obdivovala výtah,“ řekla Terry.

Alice na ni vděčně pohlédla. Terry se natáhla a podala Glorii ruku. Gloria na okamžik zaváhala a pak si s ní potřásla. Učebnici si při tom přitiskla k hrudi. Něco z ní vypadlo a spadlo na podlahu. Komiks.

Gloria vytřeštila oči a zatvářila se zahanbeně.

Terry se shýbla a zvedla ho. Na pestrobarevné obálce stálo *X-Men*. „Já jsem dřív milovala *Betty a Veronicu*,“ prohlásila a komiks podala Glorii.

„Tohle je trochu něco jiného,“ opáčila Gloria, ale s úsměvem.

„Bezva,“ řekla Terry. „Ráda poznávám další studentku...“ Zaváhala a uvědomila si, že se nemůže představit pravým jménem. Zatím.

„Tak to vypadá, že jsem mezi vámi odpadlík,“ poznamenala Alice. „Nevšímejte si mě.“

Jediný muž v čekárně naklonil hlavu na stranu a kývl na Alici. „Jsi tady nejchytřejší,“ prohlásil vědoucň. „Já jsem Ken.“

„Myslela jsem, že berou jen holky,“ řekla Alice, na niž lichotka evidentně nezapůsobila.

„Jsem jasnovidec,“ odpověděl kluk sotva šeptem.

„Vážně?“ zeptala se Terry.

Opřel se. „Jasně. Proto jsem taky věděl, že mám přijít.“

„Jasně že je jasnovidec,“ zopakovala po něm Alice a Terry nedokázala rozeznat, jestli to myslí vážně, nebo ho jen škádlí.

Dívky kolem nich se očividně pokoušely nedávat najevo pohoršení nad tím, co se kolem nich děje. Terry se naopak docela bavila, a když se zadívala na Alici, na údajného jasnovidce Kena a na Glorii, usoudila, že oni se baví také.

V zadní části místnosti se otevřely dveře a v nich se objevil muž v laboratorním plášti.

„Gloria Flowersová,“ zvolal.

Gloria na ně mrkla, zasunula komiks zpátky do učebnice, vstala a vyšla s mužem na chodbu. Terry se všichni tři moc líbili.

Uplynuly hodiny a v čekárně už zbývala jen Terry a Ken.

Dotazník byl náročný, plný nesrozumitelných výrazů a Terry se z něj udělalo trochu nevolno. Tenhle pokus skutečně působil důležitě.

Formulář nepocházel z univerzity. Byla za ním vláda Spojených států. Konkrétně něco s názvem Úřad pro vědu a techniku. Říkalo se v něm, že vyzrazení jakýchkoli podrobností může vést k vážným postihům, včetně vězení. Z toho vyplývalo, že se v rámci experimentu budou díť věci, které musejí zůstat utajené.

Terryin a Beckyin táta sloužil ve druhé světové válce a zažil tam hrozné věci. Před dcerami o nich nikdy nemluvil, ale Terry ho jednou v noci slyšela křičet a vyplížila se podívat, co se děje. Krčila se v noční košili u dveří pokoje rodičů a poslouchala. Táta mámě vyprávěl o jakémsi táboře, odkud na konci války pomáhali odvádět lidi. „Jejich vlastní

lidi namačkaní jako sardinky, vyhublí na kost... A to byli ti, kteří přežili.“ Říkal, že se mu zdají sny; sny, v nichž v takovém táboře pracuje a nic s tím neudělá.

„Ty bys nikdy nic takového neudělal,“ uklidňovala ho máma. „Takový nejsi.“

„Rád bych tomu věřil,“ odpověděl táta, „ale vím, že spousta chlapů, co tam pracovala, si před válkou myslela to samé. A spousta jejich žen taky. Zrovna tak by se to mohlo stát tady. A to mě budí.“

„Tady by se to stát nemohlo,“ řekla máma.

„Jsem rád, že si to myslíš, miláčku.“

„Kdybych tomu nevěřila, nepřezila bych. Neumím si představit, jak to musí být těžké, Bille.“

Terry je v tu chvíli oba strašně milovala. Tátu, který zažil takové hrůzy, že sám o sobě pochyboval. Mámu, která v něj právě v takových chvílích nejvíc věřila. Táta se každý den díval na zprávy, kašdický večer, a vštěpoval jim, jak je důležité být v obraze. Jak vzácný je dar volebního práva. Jak by měly zůstat ve střehu, protože člověk nikdy neví, kdy bude na něm, aby bránil svobodu.

Terry si ty rady brala k srdci. Becky a máma měly za to, že si je k srdci bere až příliš. Ale táta byl na ni pyšný.

A teď se ocitla tady. Když formulář pročítala, mísilo se v ní vzrušení a nervozita, byla jako na trnů. Když dospěla až na konec, zaváhala.

Pak se podepsala pravým jménem. Stacey s tím pokusem nechtěla mít nic společného, a tak do něj Terry musela jít sama za sebe. Nejspíš.

„Stacey Sullivanová?“ zavolal muž ode dveří.

Dobře, tak ještě naposledy jako Stacey.

Ken vzhlédl. „To jsi ty?“

Bylo zajímavé, že to podal jako otázku.

„Ehm, jo,“ řekla Terry a vyskočila.

Teprve tehdy si všimla, že ji zavolal jiný muž než předtím. Byl štíhlý a pohledný, měl pečlivě učesanou kštici hnědých vlasů a téměř žádné vrásky. Nicméně když se na ni zadíval, měla pocit, jako by jí teplota klesla o několik stupňů.

Usmál se a v koutcích očí se mu udělaly vějířky. „Slečna Sullivanová?“

Jsi jenom nervózní.

Prudce k němu vyrazila, až málem upustila formulář, protože samozřejmě volali ji. Nadhodila si kabelku na rameni a lejstra si pevně přitiskla k hrudi. „Tady.“

Pokynul jí, aby prošla kolem něj. „Jsme až na konci. Poslední dveře vpravo.“

Dveře otevřené dokořán vedly do místnosti plné krámů. Hned za dveřmi stálo lehátko. Stoupala si k němu a rozhlížela se po zbytku vybavení. Dvě lůžka a plakáty s nějakými grafy a jakési podivné zařízení s dráty a trubičkami. Stoly a stohy sešitů. V rohu byl zastrčený zjevně nepoužitý mikroskop. Terry si všimla také modelu mozku, rozděleného na světle-růžové části, který se dal rozebrat a zase složit dohromady.

„Posaďte se,“ ukázal muž k lehátku. Měl autoritativní hlas člověka, který je zvyklý udílet rozkazy.

Terry zaváhala a pak se posadila na kraj lůžka. Na zem nohama nedosáhla, což jí připomnělo, že nemá pevnou půdu pod nohama.

Muž zůstal stát a pozoroval ji. Když ticho začalo být tíživé, konečně se zeptal: „A vy jste?“

Než se stačila rozhodnout, jak odpoví, pokračoval: „Vím, že Stacey Sullivanová nejste.“

Sakra. To bylo rychlé.

„A jak to víte?“ vyklouzla jí otázka.

„Podle poznámek zaměstnance univerzity, od něhož to jméno mám, má Stacey Sullivanová kudrnaté černé vlasy. Měří metr šedesát. Hnědé oči. Průměrné IQ.“

Terry se za Stacey urazila.

„Vy,“ pokračoval muž, „máte metr sedmdesát, tmavé blond vlasy a modré oči. Vaši inteligenci bych odhadl až v závislosti na tom, proč se vydáváte za slečnu Sullivanovou, ale hádal bych nadprůměr. Takže kdo jste?“

Mluvil neformálně. Pokud si Terry průběh experimentu nějak představovala, tak takhle rozhodně ne.

„Vy ale taky nejste laboratorní krysa ze Staceyina vyprávění,“ řekla Terry, které to zrovna došlo. Nejen že se tahle situace vůbec nepodobala Staceyině verzi, ale tohohle muže by navíc nikdo slovy „laboratorní krysa“ neoznačil. „Totiž ten chlápek, co jí minulý týden dal nějaké drogy, po nichž se cítila divně. Kvůli kterému už se nevrátila. Takže kdo jste vy?“

Byla zvědavá, jestli odpoví.

Pohodil hlavou, možná trochu pobaveně. „Jsem doktor Martin Brenner. Tamto byl najatý psycholog z univerzity. Ti to často zvrstají. Proto jejich práci přebíráme.“ Odmlčel se. „Jste na řadě.“

To je fér.

„Jmenuju se Terry Ivesová, jsem Staceyina spolubydlící,“ řekla Terry.

„A z toho důvodu netuším, jestli splňujete kritéria potřebná pro náš experiment,“ řekl dr. Brenner.

„Mluvila jsem venku s dalšími zájemci – ozvali se přes inzerát v novinách. Jak přísná ta kritéria můžou být?“

Nepromluvil a znovu se na ni zkoumavě zahleděl.

Pořád ji nevyrazil, a tak Terry pokračovala.

Stoupla si, aby si viděli do očí a on se nad ní netyčil. „Dobrovolně jsem přišla místo Stacey, protože... protože mám pocit, že je to důležité. Jinak by to totiž bylo dost podezřelé. V laborkách většinou nehledají ženy ve vysokoškolském věku, aby jim podávali drogy. Rozhodně ne jen tak.“

„A o co si myslíte, že jde?“ zeptal se dr. Brenner.

Terry pokrčila rameny. „Četla jsem ten formulář. Můžu k tomu říct jen tolik, že ať už je to cokoli, je to něco... velkého. Chci toho být součástí.“

„Hm,“ zamručel nepřesvědčeně.

„Co musím splňovat?“ zeptala se. „Povězte mi to.“

„Jste svobodná?“

Před očima se jí mihla Andrewova tvář. „Vdaná nejsem.“

„Jste zdravá?“ zeptal se.

„V bistro, kde pracuju, jsem nikdy nezameškala směnu.“

Souhlasně přikývl. „Měla jste někdy pohlavní styk?“

Terry ztuhla. Takový rozhovor žena s cizím mužem většínou nevede. Tím spíš ne s cizím *doktorem z vlády*.

„Od účastníků bohužel vyžadují upřímnost,“ řekl napůl omluvně.

„Ano.“ Terry to dál nerozváděla.

Znovu přikývl. „Rodila jste někdy?“

„Ne,“ odpověděla.

„Máte silnou vůli?“

Terry se zamyslela. „Jsem snad tady, ne?“

„Základní požadavky zřejmě splňujete. Ale...“ Odmlčel se a zadíval se na ni.

Ještě úplně přesvědčený nebyl.

Zapátrala v paměti, co Alice říkala o tom inzerátu. Obávala se, že ho žádnou vlastností z hypotetického seznamu výjimečných schopností neohromí: že dokáže obsloužit osm stolů, aniž zapomene na jedinou objednávku (což je těžší, než jak to zní), že nikdy nespletla kafe s kofeinem a bez kofeinu, že dělá domácí úkoly na poslední chvíli, a stejně si drží ucházející známky, že dokáže rozesmát Andrewa, i když mu není do smíchu, že občas dokáže rozveselit Becky...

„Jsem výjimečná,“ řekla.

„Dobře,“ řekl muž. Zřejmě ho konečně přesvědčila. Zrovna tak se jí ale mohl jen smát. „Nejspíš jste. Teď se posaďte.“

Terry nesnášela, když jí někdo říkal, co má dělat, ale přece se posadila.

3.

Před budovou psychologie vedle dodávek parkoval Andrew se svým smaragdově zeleným sportákem Plymouth Barracuda, který každý týden láskyplně myl a opečovával. Trval na tom, že jestli jsou Staceyiny informace pravdivé, bude Terry potřebovat odvoz. Musel se docela načekat.

Zamávala na něj, rozběhla se k němu po trávníku a přitom uvažovala, kolik mu z toho, co se uvnitř událo, poví. Byl vůči její účasti na pokusu skeptický. Ale bylo to od něj hezké.

Nastoupila do auta. „Umírám hladu,“ prohlásila a odmlčela se. „Nechceš se jít někam najíst? Platím.“

„Takže jsi těch patnáct dolarů dostala?“ řekl Andrew a zadíval se na ni, jako by se chtěl ujistit, že je v pořádku. „Jasně, kam budeš chtít.“

„Pojedme do Starlight,“ navrhla Terry. Byl pátek večer a ona musela jít do práce až druhý den v devět ráno. Člověk si takhle v podvečer kvůli letnímu vedru připadal jako v teplé troubě. Jinými slovy: ideální počasí pro autokino. Film měl sice začít až za několik hodin, ale aspoň si zaberou nejlepší místo – stánek už bude otevřený. „Chtěl jsi vidět *Divokou bandu*, ne? Myslím, že to ještě hrají.“

„Jak si přeješ...“ Zařadil a vyjel z téměř prázdného kampusu. „Už už jsem tam chtěl vrazit, jestli tě neunesli. Jaké to bylo? Mělas pravdu, nebo ne?“

„Myslím, že jo.“ Terry spojila ruce v klíně.

„Fakt?“

„Jo.“

Naštěstí se v tom dál nevrtil. „Jak to probíhalo?“

„Zatím se mě jen nějaký doktor ptal na hromadu otázek. Ale dovolil mi zůstat.“

„Takže žádné záhadné injekce,“ řekl Andrew a pohlédl na ni.

„Žádné záhadné injekce,“ přitakala. Byla to pravda. „Ale myslím, že to byl nějaký jiný chlápek. Takže kdo ví, jak to bude příště? Vážně... vážně mám pocit, že na tom záleží.“

Hlasatel v rádiu předčítal nejnovější seznam padlých v jedné z vietnamských bitev. Andrew natáhl ruku a pustil ho víc nahlas. „Umřel tam další Daveův kámoš ze střední.“

Každý znal někoho, kdo tam umřel. Terry úplně viděla jejich tváře. Vždycky si ty zabité kluky představovala jako fotky v ročence. Zachycené na černobílé usměvavé fotce.

Andrew měl odklad kvůli studiu, ale Terry věděla, že se obává příštího jara, kdy měl školu dokončit. Když o tom jednou jedinkrát mluvili, naznačil, že by pokračoval ve studiu a zůstal ve škole tak dlouho, jak dlouho bude potřeba.

„To je strašné,“ řekla Terry a měla vztek, jak plytce to zní. Některé věci jsou tak hrozné, že snaha vyjádřit je slovy je zbytečná.

Andrew přikývl a dál poslouchal zprávy.

Terry si vybavila poslední okamžiky s dr. Brennerem. Nakonec se jí podařilo ho nějakým záhadným způsobem přesvědčit natolik, že ji zařadil do skupiny „s vysokým potenciálem“. Další sezení se měla konat mimo kampus ve speciální vládní laboratoři. Připustil, že jde o důležitý, vysoce pokrokový experiment. Pořád nevěděla, co tím přesně myslí. Za tři týdny se měla dostavit opět před budovu psychologie, odkud je pak měli týdně odvézet do mimoškolního zařízení.

Komentovala to jen slovy: „Pokud mi to nebude překážet ve studiu.“ V duchu však zářila, jako by jí v hrudi svítila hvězda. Byla na sebe pyšná.

Becky o tom říkat nebude. Její sestra si tátovy názory tolik neosvojila. Když Terry psala protiválečné dopisy